EMIL HOLÍK: *Dávka za úřední úkony ve věcech správních. Obecní dávky.* — Praha, 1934. Malá 8°. Nákladem Čs. Kompasu. Str. 518. Cena? — První oddíl knihy, který jest věnován dávkám za úřední úkony, jest rozdělen na část všeobecnou, v níž jest probrán předmět dávky, podnět dávky, výměra a základ dávky atd. a část zvláštní, která obsahuje dávkové řády v abecedním seznamu hesel. Druhý oddíl, jehož předmětem jsou obecní dávky, má čtyři pododdíly: náhrady (konkurenční příspěvky), přirážky a dávky a poplatky obecní. První dva pododdíly probírají hlavní pojmy (pojem náhrady, schválení dohod atd., druhy přirážek, povolování jich a pod.), druhé dva zase obsahují všeobecnou část s texty podstatných právních ustanovení a za nimi abecední seznam hesel.

Systém jest zde tedy podobný jako v Holíkově-Tušově Poplatkovém rádci; jde o příručku v pravém smyslu, jež slouží běžné informaci, nikoliv ovšem dukladnějšímu studiu. Hlavní její cena jest v tom, že rozsáhlý materiál jest zde abecedně nebo zase podle nejdůležitějších pojmů sestaven, takže se lze zde rychle poučiti; nechybí ani výklady autorů.

U dávek za úřední úkony byl vzat zřetel již i k vlád. nař. č. 253/1933 Sb.; probrán jest také — pokud zde přichází v úvahu — zákon č. 65/1933 Sb. Chronologický rejstřík jest velmi podrobný; informativní jest také věcný rejstřík. Dr. K. Čakrt.

Dr. VÁCLAV VANĚČEK: *Kapitoly o právních dějinách Karlovy university.* — Praha. Všehrd, 1934, str. 131 in-8. — Vedle Vojtíškovy knížky o Karlově universitě vydal spolek čs. právníku nejnověji k historii pražské university druhou knihu, která vhodně doplňuje to, co bylo ve Vojtíškově nástinu naznačeno lapidárními rysy. Doc. Dr. Vaněček koná každoročně kolegium o právních otázkách, které se pojí k pražské universitě a nyní se nám dostává knižní otisk této přednášky. Je to souhrn desíti vybraných kapitol v časovém sledu od založení university od Karla IV. až po zákon Marešův. Vaněček správně stopuje normativní stránku úpravy universitního života s hlediska různých dob a tu bych rád podtrhl, že takovéto pojetí má vskutku svůj dobrý pedagogický smysl. Naproti tomu je nutno při kritickém zhodnocení Vaněčkovy knížky přiložiti měřítko přednášky i na jeho výklady, které nejsou vždy stejnorodé, čehož sám autor je si dobře vědom, jak to připomíná v předmluvě. Jedině bych si přál bohatší citace literatury, která je podle stop ve výkladech dobře autorovi známá, kdežto výběr 11 publikací (na str. 124) je příliš úzký, stejně jako pouze citace Rashdallovy stati z Cambridge Medieval History a Drtinova článku z Ottova slovníku naučného (kde je literatura již velmi zastaralá) k evropským universitám je velice skoupá. Je nutno si uvědomiti, že vlastně v soupisu literatury je klíč pro další práci a mělo by býti studenstvo hojně k ní vedeno, aby se nespokojovalo prostým mechanickým převzetím, co se mu k věření předkládá.

Ze všech kapitol referent by rád vyzdvihl hlavně dvě poslední, které jsou typické pro Vaněčkovo pojetí a protože vlastně o tématech v ostatních kapitolách nalezneme poměrně snadno jinde poučení a to pravidelně podrobnější, kdežto v těchto dvou se zpracovávají otázky ne tak často probírané a zvláště ne v takovémto souhrnu norem. Je to jednak kapitola IX. o nejstarší organisaci pražského vysokého učení a jednak kapitola X. o nejstarších universitních nadáních pražských. V první kapitole vysvětluje pojmy »universitas, nationes, facultas« atd., v druhé pak sleduje majetkoprávní základ. Byť by autor nepodával vždy problematiky jednotlivých institutů, které není právě při universitě málo, přece v souhrnném uvedení do základů juristické konstrukce spatřuji nejdůležitější a nejužitečnější význam této publikace. Č a.

Dr. ANTONÍN TOBÍŠEK: *O volbě orgánů spořitelen.* Svaz čsl. spořitelen. Praha, 1934, str. 133. — Autor (sekční šéf min. vnitra) podává v této praktické příručce přehledný výklad předpisů o volbě spořitelních